

[J. O. Krag.]

været tid til. Jeg tror ikke, man skal tale så højt om, hvem det er, der vil samarbejde, og hvem det er, der ikke vil.

Om kasseoverskuddet vil jeg gøre et par bemærkninger til hr. Henry Christensen. Hr. Henry Christensen siger, at socialdemokratiet helt har forandret sig. Da vi havde socialdemokratisk regering, da skulle vi have kasseoverskud, ja, de socialdemokratiske regeringer var endda helt oppe på, var det 1,2 milliard kr., og nu ville man ikke engang give denne regering et kasseoverskud på godt 1 milliard kr.; dér kan man se, hvor inkonsekvent socialdemokratiet er. Ja men forstår hr. Henry Christensen da ikke den økonomiske sammenhæng? Vil hr. Henry Christensen virkelig foregive at tro, at hvis et kasseoverskud på 1,2 milliard kr. var rigtig politik i en given situation, så er det altid rigtig politik, og har man i 1965 været tilhænger af et kasseoverskud på 1,2 milliard kr., så skal man også være det i 1969 og i 1970?

Det er jo at se helt bort fra finanspolitikens økonomiske virkning. Man tilstræber ikke et kasseoverskud af en vis størrelse for netop at få det beløb i kassen. Nej, man gør det for at få en virkning af finanspolitikken på hele det økonomiske liv i det danske samfund. Hvis man vil indkræve så stort et kasseoverskud som det, regeringen her vil have, så må det være, fordi man vil lægge en dæmper på erhvervslivet, man vil lægge en dæmper på forbruget, man vil nedsætte omsætningen i erhvervene og i virksomhederne, man vil dæmpe investeringer, herunder måske også byggeri, og nedsætte beskæftigelsen. Og det er en ufornuftig finanspolitik på et tidspunkt, hvor man i forvejen har arbejdsløshed, hvor man i forvejen har for lave investeringer, hvor man i forvejen har et samfund med en lavere økonomisk vækst, end vi har haft i mange, mange år, og lavere end de lande, vi plejer at samarbejde med. Derfor er kasseoverskudspolitikken i 1969 forkert, og jeg har ikke hørt nogen argumenter for, at den skulle blive rigtig i 1970, og

jeg tvivler på, at denne regering, der ikke just kan roses, fordi den er i stand til at planlægge økonomien på særlig lang sigt, skulle kunne have sikre meninger om forholdene et år eller to år frem i tiden, der kunne begrunde et kasseoverskud af denne størrelse.

Det er derfor, vi ikke vil medvirke til dette kasseoverskud; det er skadeligt, det vil gøre en arbejdsløshed, der i forvejen er for stor, større, investeringer, der er faldet, lavere, påvirke byggeri i uheldig retning og gøre den økonomiske vækst for lille. Det er den sammenhæng, man må forstå, når man vil diskutere kasseoverskud. Man kan ikke gå hen til et andet politisk parti og sige: æh bæh, i 1965 ville du have et kasseoverskud, det vil du ikke i år, og derfor er du inkonsekvent. Det vidner om en manglende forståelse af finanspolitikens økonomiske virkninger, som er det væsentlige i denne forbindelse.

Så siger hr. Henry Christensen, at socialdemokratiet har foreslået udgiftsforøgende love, at vi skulle være gået ind for en større bolig- og byggefond, at ungdommens uddannelsesfond skulle forøges, at der skulle bygges flere kollegieværelser, at der skulle være penge til omskoling af arbejdskraft, til bedre sygedagpenge, arbejdsløshedsunderstøttelse osv. Ja men det er da rigtigt, og jeg kan forsikre folketingsmedlemmerne om, at hvis vi kan få flertal for at gennemføre nogle af de ting, jeg her har nævnt, så vil vi samtidig være med til at dække hver eneste krone og øre, det koster, hver eneste krone og øre. Der kan overhovedet ikke gives eksempler på, at socialdemokratiet ikke har været til at få i tale, når man skulle dække de udgifter, vi selv stemte for; det gælder også disse udgiftsforøgelser.

Men når nu forslagene er afvist, så skal vi da ikke skaffe dækning. Hvis man vil gennemføre en forøgelse af ungdommens uddannelsesfond, så er vi på pletten til at skaffe dækning. Men den del af vore forslag, der bliver afvist, skal vi da ikke samtidig møde med dækningsforslag for. Det er da en finansforvirrende problemstilling. Lad